

Opava je můj osud,

říká sbormistryně Slezského divadla Kremena Pešakova

Již pětadvacet let působí v opavském divadle vynikající hudebnice, sbormistryně Kremena Pešakova. Původem Bulharka našla v Opavě svůj druhý domov a opavská kultura v ní získala skvělého odborníka. Její jméno je obvykle na plakátech i divadelních programech uváděno jen menším písmem. Má ovšem velkou zásluhu na vyznění většiny hudebních děl, která se na jevišti Slezského divadla odehrála. Neboť divadlo bylo, je a bude kolektivní záležitostí a bez dobrého sboru by nebylo dobré opery ani operety. Nejen o tom a nejen o hudbě bude náš dnešní rozhovor.

■ Působíte ve Slezském divadle už dlouho. V posledních měsících neklidná situace spojená s vedením hýbala nejen členy divadelního kolektivu, ale také opavskou kulturní veřejností. Nelze tedy pomínout základní otázku: Jak nově vzniklou situaci vnímáte vy a co na ni říkáte?

Atmosféra v divadle se po odvolání pana Drgáče zklidnila. Myslím, že změny, které učinil, byly provedeny bez náležitosti seznámení se s prostředím a lidmi a působily dosti chaoticky. Také jeho komunikace a arogantní chování vyvolaly negativní reakci.

Pro nás, myslím sebe i sbor, je důležité, abychom stále pracovali na 100 procent a kvalitně. Musíme ze sebe vydávat to nejlepší, dobré výkony jsou nejlepším zdůvodněním existence nás všech, celého divadla. Takže v současné době jsem ráda, že se mohu opět věnovat hlavní práci.

■ Jste nejen sbormistryní, ale i zkušenou kantorovou. Co vám práce s mladými lidmi přináší?

Máte pravdu, začala jsem učit hned po vysoké škole a s jistými přestávkami vyučuji stále. Jednoznačně musím potvrdit, že mě kantorina naplňuje a těší. Nutí mě totiž, abych pracovala stále i na sobě. Abych hledala nové způsoby výuky, nové skladby. Vše se mění, také já musím jít s dobou. To, co bylo dobré před patnácti lety, třeba když začínala opavská církevní konzervatoř, tehdy ještě jako střední varhanická škola, to už dnes nestačí. Studenti, kteří kdysi začínali na opavské konzervatoři, jsou dnes mými kolegy a někteří jsou velmi úspěšní. Já jsem se snažila dát jim základy a najít pro ně ten správný směr. (úsměv)

■ Můžete uvést některá jména?

Za všechny uvedu snad jen dvě nejznámější. Můj bývalý žák Martin Buchta je dnes sbormistrem opery Národního divadla v Praze. A Linda Kepřtová, kterou jsem dovedla k maturitě, je dnes úspěšnou operní režisérkou, známou jak v České republice, tak na Slovensku.

■ Vraťme se na prkna, která znamenají svět. Co práce se sborem? Naplňuje vás stejně, nebo jinak?

Mám pocit, že trávím víc času s operním sborem, nežli s rodinou. (úsměv) Vedu sbor již téměř čtvrt století. Za tu dobu se obsazení několikrát změnilo. Někteří odešli, jiní přišli. V posledních dvou letech se sbor omladil, asi tak z jedné třetiny. Což určitě není ke škodě. Obecně mohu říci, že se mi s opavským divadelním sborem pracuje dobře. Co se týče hudebního nastudování, jsem poměrně náročná a přísná. Na druhé straně se snažím být vstřícná a v rámci svých možností lidem pomáhat. Někdy sice vznikne napětí, ale snažím se, abychom pracovali co nejvíce v klidu. Zpěv je totiž jak fyziologický, tak psychologický proces. Když zpěváci nejsou v pohodě, okamžitě to je znát. A tak sbormistr musí být nejen profesionál, vokální pedagog, ale také dost dobrý psycholog. (úsměv)

■ Máte přehled, kolik hudebních děl jste již v Opavě nastudovala?

Příznám se, že jsem to už přestala počítat. Odhaduji tak kolem 150. Byly to pochopitelně nejen opery nebo operety či muzikály, ale také koncertní programy. Chtěla bych tady připomenout rovněž spolupráci našeho operního sboru s dalšími opavskými pěveckými sbory. Především je to dětský sbor Domino, pak Pěvecký sbor Křížkovský, Chrámový sbor Opava, sbor Slezské univerzity.

■ Vraťme se do vašeho dětství. Vždy jste si přála

mít život spojený s hudbou?

Až kam moje paměť sahá, tak vždycky. Na klavír jsem hrála už v pěti letech, kdy jsem ještě ani nedosáhla na pedály. A moc mě to bavilo. Oba rodiče zpívali ve sboru a i jinak jsme měli ke kultuře blízko. Maminka byla knihovnice a tatínek kunsthistorik. V místním muzeu měl stálou výstavu ikon, s níž jezdil také po světě. Lásku k hudbě podělily i děti. Dcera je flétnistka, i když nyní pracuje v jiném oboru, syn vystudoval hoboj a v Německu vyučuje hudbu. Kluci – osmiletá dvojčata také rádi zpívají, ale mám pocit, že víc než hudba je baví matematika. (úsměv)

■ Lidem, kteří nejsou opavskými rodáky, ale ve městě natrvalo zakotvili, obvykle kladu otázku: Jak se vám v Opavě líbí, případně co vám vadí? Jejich pohledy jsou dost rozmanité. Jak odpovíte vy?

Možná vás překvapím, ale začnu svým rodištěm. Veliko Tarnovo bývalo kdysi hlavním městem Bulharska a historií to tam přímo dýchá. Město je rozložené na kopcích, najdete tam bývalý carský palác, hradby, ruiny 16 byzantských kostelů, v okolí se nachází čtyři desítky klášterů. Je to velmi duchovní místo a je to také univerzitní město. Tu historii, to kouzlo, atmosféru... to má Opava společně s mým rodným městem. Pokud vím, je tady nejstarší muzeum v Evropě a jedno z nejstarších divadel v republice. Obdivuhodné. A já tady žiji té-

měř stejně dlouho, jako jsem žila v Bulharsku. A když řeknu, že se těším domů, myslím tím Opavu. Procestovala jsem dost zemí, někde se mi líbilo víc, někde méně, ale můj domov je tady.

■ Říká se, že člověk se neustále vrací ke svým kořenům. Co vás v Česku dodnes udrželo?

Jsem člověk, který svět vnímá přes hudbu. Kdyby se mi česká hudba nelíbila, asi by mě tady nikdo neudržel. Jsem totiž kosmopolitní člověk. Ale myslím, že stačí říct jen čtyři jména: Dvořák, Smetana, Janáček, Martinů. A přidat k tomu krásné lidové písně. Takže to byla a je česká hudba. Ovšem na stejnou úroveň kladu český smysl pro humor. Hlavně ten slovní. Čím lépe jsem rozuměla češtině, tím více jsem se bavila. Takže to byly a jsou dva základní magneti. Česká hudba a český smysl pro humor, a možná to uveďte v opačném pořadí. (smích).

■ Závěrečná otázka. Nač se v nejbližší době těšíte?

Především se těším na Vánoce se svými dětmi. A co se týče práce, vracíme se k původnímu dramaturgickému plánu. První premiéra v novém roce bude 21 února, půjde o Faurého Requiem s baletem a Sedlácký kavalír P. Mascagniho. Další operní premiéra se uskuteční 24 dubna. Na jevišti Slezského divadla se opět rozezná Carmen G. Bizeta. Na studování těchto krásných titulů se opravdu velmi těším.

Milena Křístková
Foto: soukromý archiv

Kremena Pešakova

Kremena Pešakova se narodila 13. července 1963 ve městě Veliko Tarnovo v Bulharsku. Do Opavy přišla v roce 1990, rok působila ve Slezském divadle jako korepetitorka. Od roku 1991 dosud je sbormistryní operního sboru Slezského divadla. Souběžně působila jako externí pedagog na Janáčkově konzervatoři v Ostravě a jako učitelka odborných předmětů na Církevní konzervatoři v Opavě. Zde také vede dívčí pěvecký sbor. Kremena Pešakova má dvě dospělé děti a osmiletá dvojčata, společně žijí v Nových Sedlicích.